

„Poletím sa pozrieť bližšie,“ oznámil som kamarátom.

Kiki nesúhlasne krútila hlavou a aj ostatní ma nabádali, aby som bol opatrný. No ja som tú vec proste musel preskúmať. Niečo mi hovorilo, že k nám práve doplával dôkaz o existencii veľkého sveta, o ktorom som sníval.

Zaletel som až k útesom a tam som to zbadal. Podivného tvora s malou hlavou. Stál na zadných nohách, ktoré boli nezvyčajne dlhé, a prednými mával.

Bez peria to nepôjde, kamoško, pomyslel som si súcitne. Potom mi však došlo, že ten tvor v predných končatinách čosi drží.

„Prečo to nevezmeš do zobáka?“ začudoval som sa, ale tvor ma zrejme nepočul. Usilovne niečo vynášal z tej veľkej zranenej veci na breh.

Vec vydávala zvuky trochu ako Rosie, keď v spánku škrípe zubami. Len to bolo ešte omnoho hlasnejšie. Márne som sa upokojoval, že to monštrum, ktoré priplávalo z mora, si už všetky zuby muselo vylámať na útesoch.

Problém bol, že som tú vec nepoznal. A neznámych vecí som sa vtedy bál. Aj z toho čudného tvora, ktorý nemal ani perie, ani poriadny zobák, som mal strach.

A pritom to dvojnohé stvorenie vyzeralo celkom neškodne. Občas si unavene sadlo a čosi nezrozumiteľne mrmlalo neznámymi zvukmi. Ako som mal vtedy vedieť, že takto znie ľudská reč?

„Som sám. Celkom sám!“ vzdychal ten tvor. „Ale zachránil som sa, a to je hlavné! Je skvelé žiť. Musím vynosiť z vraku všetko, čo sa dá použiť. Aj najmenšia maličkosť sa mi raz môže hodiť. Kto vie, čo ma čaká v tejto pustatine.“